

MESSIAS ER KOMMET

Den amerikanske organisation »Jøder for Jesus« (Jews for Jesus) har i de senere år i december måned bekostet nogle store annoncer i amerikanske blade. I 1985 nåede annoncerne en læserskare på 50 millioner mennesker!

Gennem annoncerne har man dels fået kontakt med jøder, der er interesseret i at høre mere om kristne jøder – og jøden Jesus – dels har man fået slået fast, at der virkelig findes kristne jøder samt fået understreget, at de kristnes Jesus er jøde.

Med overskriften: »Messias er kommet og hans navn er Jeshua« begynder en annonce på følgende måde:

»Jeshua? Ja, det er hans

navn. Du har måske aldrig hørt om ham? Vel har du det. Almindeligvis kaldes han Jesus. Jeshua er den jødiske måde at sige navnet på. Han er meget jødisk, som du ved.

Tænk på hans fødsel – Abraham, Isak, kong David ned til hans mor Mirjam.

Tænk på hans fødested – ikke Stockholm eller Rom, men Betlehem, som lovet af profeten Mika 720 år tidligere.

Tænk på den måde han kom på. – Før hans fødsel blev det fortalt Josef, hans stedfar, af en engel: »Og ham skal du give navnet Jeshua; thi han skal frelse sit folk fra dets synder« (Matt. 1,21).

I amerikanske, jødiske organisationer har man ladet sig

provokere af sådanne annoncer og forsøgt at lægge pres på de blade, som bragte dem, for at de ikke i fremtiden skulle bringe sådanne annoncer.

Når vi er med i Israelsmissionen, bliver vi hele året, og ikke blot ved juletid, mindet om, at frelsen udgår fra jøderne og at Jesus var jøde. Abraham, Isaks og Jakobs Gud er Jesu far – og i troen på Jesus er han også blevet vor far.

Den levende Gud er Israels Gud, han har åbenbaret sig i Israels historie, og igennem sin egen søn, født af en ung jødisk jomfru, har han åbenbaret sin kærlighed til os alle – jøder såvel som hedninger.

Når vi er med i Israelsmission, har vi en forpligtelse til igen

og igen at minde det jødiske folk om, at det ikke kun er »vores« Messias, der er kommet til jord julenat, men også »deres«.

At holde dette for sig selv – eller at løbe bort fra denne forpligtelse – er dybt ubarmhjerligt.

Til jødiske hyrder lød det julenat: »Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus (Messias), Herren!« (Luk. 2,11).

Glædelig jull!

Kai Kjær-Olsen

Til julefest hos Josef Rabinowitsch

Navnet Josef Rabinowitsch var kendt af alle, som for 100 år siden levede med i Israelsmission. Han var en russisk jøde, som på en rejse i Palæstina i 1882 var kommet til tro på Jesus som Messias. Han yndede at kalde Jesus »vor broder«. Han kom til at stå i spidsen for »Den nye pagts Israelitter«.

Om dette har Kai Kjær-Hansen skrevet en stor bog på 300 sider, som udsendes i marts 1988.

Vi klipper her et afsnit fra bogen, som fortæller om julegudstjenesten i 1884.

Juleaften 1884

Den 24. december 1884 efter den russiske kalender (= 5. januar 1885) indløb tilladelsen fra den russiske indenrigsminister om, at Rabinowitsch kunne holde offentlige forsamlinger. To kilder, der gensidigt bekræfter og supplerer hinanden, giver god besked om aftenens forløb. Faltin, den lutherske præst i byen Kischinew, som ellers efter eget udsagn plejer at lade sine brevskriverier hvile på første juledag, må alligevel have fat i pennen og fortælle professor Delitzsch i Leipzig om denne mærkedag. Et par dage efter skriver en russisk avis om det samme.

Politibetjente ved døren

Begge kilder oplyser, at julearrangementet fandt sted i Josef Rabinowitschs broders hus kl. 21 og havde samlet en talrig skare. Faltin siger, at der var et par hundrede i det tætpakkede lokale, som han nåede frem til efter at have tilendebragt sine julegøremål. De besøgende var både jøder og kristne. Faltin oplyser også, at nogle personer fra øvrigheden var til stede, og at politibetjente stod ved døren for at sætte en grænse for tilstrømningen.

Et udlånt orgel

Faltin undlader ikke at nævne, at programmet for julefesten var lavet af Rabinowitsch »sammen med mig«. Det gode forhold mellem disse to kommer også til udtryk ved, at Faltin har ladet den lutherske kirkes harmonium udlåne til lejligheden. Det var opstillet i et sideværelse. Særlig »jødisk« var brugen af orgel ved en gudstjeneste ikke. I sine gudstjenestelokaler

Josef Rabinowitsch er blevet kaldt »jødekristendommens Herzl«. Han fastholdt indtil sin død i 1899, at en Jesus-troende jøde ikke mister sin jødiske identitet.

senere hen brugte Rabinowitsch da heller ikke et orgel. Dog findes det på en ønskeliste, han sender til en engelsk missionsleder i februar 1885. Ved juleaftenssammenkomsten bistod den lutherske kirkes »proselytter« samt nogle børn ved sangen.

Julearrangementets program

Om programmet for aftenens

forløb oplyses, at først blev en julesalme afsunget. Derefter oplæste Rabinowitsch ifølge Faltin forskellige messianske profetier fra Det gamle Testamente om Messias' komme. Det foregik – naturligvis – på hebraisk. Herefter blev også juleevangeliet oplæst på hebraisk. Rabinowitsch holdt så en tale – ifølge den russiske avis på jiddisch og af halvanden times varighed – hvor han appli-

cerede de oplæste tekster på de jødiske tilhørere.

Han opfordrede dem til at modtage Jesus, ham, som var kommet fra dem, og som hverken farisæerne eller saddukæerne havde taget imod, men derimod hyrderne på marken. Ifølge den russiske avis kom han også ind på »et lykkeligt sammenfald af omstændigheder«: at han netop samme dag havde modtaget tilladelsen fra indenrigsministeriet til at åbne en menighed for Den nye pagts Israelitter.

Julenatten adskiller sig fra andre nætter

Ifølge de oplysninger, som Delitzsch giver senere, har Rabinowitsch i sin juleprædiken spillet på det spørgsmål, som i den jødiske tradition ellers anvendes i påskehaggada'en. Spørgsmålet om, hvorved påskesnatten adskiller sig fra andre nætter, var ved denne juleaftensprædiken blevet til, hvordan julenatten adskiller sig fra andre nætter.

Et juledigt

Efter talen blev endnu en salme sunget, og Rabinowitsch oplæste et digt, som han havde affattet. Det kan vel være, at det netop er det, som hengives her på siden: »Sangen om Jesu, Ma-

En Sang om Jesu, Maschiachs, Fødsel Af Josef Rabinowitsch

Se paa Stjernen, som den kaster
Over Betlehem sit Skær,
Lad os didhen Øjet vende
Hver, som Israel har kær.

Betlehem vi længe kendte,
Det er vort – et helligt Sted,
Der har vore Fædre levet,
Der de hviler nu i Fred.

Vel er Stedets ældste Minde
Fuldt af Rakels bitre Ve,
Nyfødt Barn ej bragte Glæde,
Moderen maa Døden se.

Men der er et andet Minde,
Fryd for Hjerte og for Aand,
Betlehem – fra dig den største,
Han, som løste Dødens Baand.

I hin Nat et Barn der fødtes,
Kaldt af Gud med Frelsers Navn,
Ham alene Gud beskikkede
Til at læge Verdens Savn.

Født, at han skal evig leve,
Give gode, onde Dom,
For ham bæver Himlens Hære,
Hans er Magten Verden om.

Lys han bragte fra det høje,
Viste, Gud vor Fader er,
Kloge bliver mod ham Daarer
Gennem Døden Liv han bær.

Men hans Brødre sov i Natten,
Havde ej for Stjernen Sans,
Derfor drev de Spot med Barnet
Mens alt lyste Dagens Glans.

Stjernen bliver altid større,
Solen blegner i dens Skær,
Klarere den stadig ses,
Nattens Ende er nu nær.

Derfor maa hver Sjæl iblandt os,
Som for Lyset Øje har,
Ud fra Mulm og Mørke træde,
Jesu, i dit Fodefår.

Du er Vejen, Sandhed, Livet,
Du Guds Søn, Maschiach er,
Dig mit Hjertes Tro er givet,
Ogsaa min Forløser vær.

schiachs fødsel«. På dansk blev dette digt først offentliggjort i 1906, første år, Den danske Israelsmission havde sit selvstændige organ.

Den danske gendigtning gengives her uden anden kommentar, end at Rabinowitschs bedesal efter restaureringen blev indviet i maj 1885 og fik navnet »Betlehem«. Det var for øvrigt også navnet på den kirke, Rabinowitsch blev døbt i – i Berlin, marts 1885 – hvilket han af grunde, vi vender tilbage til, ikke kunne have forudset.

Læs mere i bogen: Josef Rabinowitsch og den messianske bevægelse!

Vær ikke bange for Jesus-navnet

I 1883 gav Josef Rabinowitsch sin nevø et Ny Testamente på hebraisk med følgende bemærkning: »Læs det, og vær ikke bange for Jesus-navnet«.

Nevøen blev døbt i december 1885.

Josef Rabinowitsch på prædikestolen i sin nye kristne »synagoge«, som blev taget i brug ved juletid 1890.

»Barmhjertighedens engel« fløjet til Israel

Ida Nudel har efter mange års ventetid fået tilladelse til at forlade Rusland. Ved ankomsten til Israel udtalte den amerikanske skuespillerinde, Jane Fonda: »Ida er lille, men hun er vidunderlig«.

Den 56 årige Ida Nudel er ikke længere russisk »zion-fange«. Efter mange års ventetid ankom hun til Israel den 15. oktober om aftenen, et par timer efter at *Simhat Tora*, glædesfesten over Loven, var afsluttet. Hun ankom i den amerikanske oliemilliardær Armand Hammers privatfly og fik en stormende modtagelse. Hammer, som i en lang årrække har haft gode forbindelser med de skiftende russiske regeringer, var kort tid forinden blevet kontaktet af den russiske udenrigsminister og bedt om at forsøge at løse konflikten i Afghanistan. »Jeg sagde ja hertil«, siger Hammer til *Jerusalem Post*, »men så må I give mig Ida Nudel i tilgift«.

Ida Nudel: en institution

For andre russiske jøder, der ønsker at forlade Rusland, er Ida Nudel ikke bare en person. »Hun er en institution«, udtaler et parlamentmedlem efter at have truffet hende i Moskva i sommer. Et stort indtryk gjorde

Ida Nudel ved Grædemuren – den første dag, hun tilbragte i Jerusalem.

de det på Knesset-medlemmet, at Ida Nudel ikke viste nogen form for selvmedlidenhed, men havde bevaret sin værdig-

hed og selvrespekt. I 1970 fik hun første gang afslag på sin ansøgning om visum. Det blev begrundet med, at hun sad in-

de med oplysninger om »statshemmeligheder«.

Mor for andre zion-fanger

Igennem årene er Ida Nudel blevet »mor« og en »barmhjertighedens engel« for zion-fanger. Hun sendte breve og pakker til dem, og det lykkedes hende at finde veje til at smugle vitaminer ind i fangelejrene. I 1978 hængte hun et banner op på sin altan i Moskvaløjigheden, hvorpå der var skrevet: »KGB, giv mig mit visum til Israel«. For dette blev hun idømt fire års eksil i Sibirien. Efter opholdet i Sibirien satte hun sig i Bendery, en by i Moldavien. De russiske myndigheder forbød hende at vende tilbage til Moskva.

Jeg er hjemme

Ved ankomsten til Ben Gurion lufthavnen udtalte Ida Nudel: »Det er det største øjeblik i mit liv. Jeg er hjemme ved mit jødiske folks sjæl. Jeg er et frit menneske blandt mit eget folk«. Og om de russiske jøder, som glædede sig over, at hun kunne rejse, men ikke selv havde fået udrejsetilladelse, sagde Ida Nudel: »Jeg vil af al kraft kæmpe for deres frihed«.

Velkomsten

En lang række fremstående israelske regeringsledere var mødt op i lufthavnen for at byde Ida Nudel velkommen. Hun

modtog med det samme papirer på, at hun var israelsk statsborger.

Jane Fonda havde afbrudt sit filmarbejde i Mexico og var mødt op for at hilse på Ida Nudel. Jane Fonda besøgte hende i Rusland i 1984 og har stået i forreste række i kampen for Ida Nudel. Jane Fonda udtalte: »Af KGB var hun af alle hadet mest. Hun var en kvinde, som ikke bare kæmpede for sig selv, men for alle russiske jøder, der ønsker at forlade landet. Hun holdt ikke op med at kæmpe til trods for dårligt helbred og forfærdelige vanskeligheder. Ida er lille, men hun er vidunderlig«.